

Hồi Thứ Tám Mười Lăm

CUỘC THỬ SỨC GIỮA TẢ, HỮU NHỊ ĐỒNG VÀ THƯỢNG QUAN KỶ

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Liên Tuyết Kiều từ thuở nhỏ đã phải chịu hết mọi hiểm độc nên thành tính nhẫn nại hơn người. Mỗi khi gặp việc nàng cân nhắc những điều lợi hại, thiệt hơn cho đại cuộc. Song nếu nàng mê man trong cuộc tình ái mỹ mãn thì nàng sẽ mất hết hùng tâm tráng khí và sinh lòng ủy mị muốn tránh mọi sự gian nan...

Tiên sinh từ từ đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ ơi! Ta không thể nói hết lời nữa.

Sắc mặt Thượng Quan Kỳ mấy lần biến đổi, tỏ ra trong lòng xúc động vô cùng. Hồi lâu chàng mới chậm rãi nói:

– Tiểu đệ xin ghi lời ca trưởng.

Đường Toàn nói:

– Cái đau khổ của hiền đệ sẽ cứu vãn được kiếp vận đau đớn cho bao nhiêu anh em đồng đạo trong võ lâm khắp thiên hạ và cho ức triệu sinh linh khỏi bước lưu ly vì chiến cuộc.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Sau này đại sự hoàn thành, Cổn Long Vương mất đầu rồi, tiểu đệ nên vào cửa không, vĩnh viễn không trở lại chốn hồng trần nữa..

Đường Toàn nói:

– Coi tướng mạo hiền đệ vô duyên với nhà Phật.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chẳng lẽ tiểu đệ chịu chết hay sao?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Hiền đệ không phải là người yếu tướng.

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên, vỗ trán nói:

– Nếu thế thì tiểu đệ tự liệu không đúng hay sao?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ nên chịu đựng bệnh tương tư dày vò một cách bền bỉ để khích lệ tấm lòng hiếu thắng của Liên Tuyết Kiều, đảm nhiệm nên công nghiệp tuyệt thế.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên phát giác ra trong lòng mình yêu mến mãnh liệt Liên Tuyết Kiều. Chàng cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Đường Toàn đảo mắt nhìn những khóm hoa trước viện trầm giọng nói:

– Hiền đệ ơi! Tiểu huynh biết rằng trong thâm tâm hiền đệ đã đem lòng ái mộ vô biên đối với Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ vội ngắt lời:

– Đại ca!...

Chàng chỉ la lên được một tiếng “Đại ca” rồi đột nhiên không nói nữa.

Đường Toàn đằng hắng một tiếng rồi cười nói:

– Đó chẳng qua là hiền đệ không muốn tranh đoạt với Viên Hiếu mà thôi. Hỡi ôi! Chiến trường tình ái thật là kỳ cục! Viên Hiếu trừ võ công ra, kém hiền đệ đủ mọi mặt về tài trí cũng như về tướng mạo, ai ngờ chính cái kém cỏi thành ra ưu điểm của gã.

Đột nhiên tiếng chim vọng lại, một con chim ưng rất lớn bay trên đầu hai người.

Đường Toàn ngẩng nhìn cánh chim bay tít mù trên vòm trời xanh ngắt, nói tiếp:

– Gã Viên Hiếu chất phác thuần hậu, chẳng biết mưu cơ là gì. Vì thế mà gã không hiểu lẽ tương nhượng. Lòng gã yêu tha thiết Liên cô nương là gã nói toạc ra ngoài miệng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca xét thật đúng tâm lý.

Đường Toàn nói:

– Cứ lý luận như vậy hiền đệ lâm vào thế chịu thua, trừ phi hiền đệ có thể biến thành ra cánh chim ưng quên hẳn tính người.

Thượng Quan Kỳ kêu lên:

– Xin đại ca đừng nói nữa!

Đường Toàn lại nhìn chòng chọc vào Thượng Quan

Kỳ nói:

– Hiền đệ này hãy bình tĩnh! Sau lúc hoàng hôn hôm nay, tiểu huynh sẽ vào phòng kín. Đó là nơi chôn táng nguồn sống của tiểu huynh. Dù hiền đệ có muốn nghe thanh âm của tiểu huynh cũng không được nữa.

Thượng Quan Kỳ bủn rủn cả người nói:

– Xin đại ca tha thứ cho tiểu đệ đã lỡ lời.

Đường Toàn nở một nụ cười ảm đạm nói:

– Có người khác so với hiền đệ còn thống khổ hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ vẻ mặt băng khuâng hỏi:

– Ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều, Liên cô nương...

Tiên sinh ngừng một lát lại nói tiếp:

– Võ công nàng càng cao bao nhiêu thì mối hận trong lòng càng sâu bấy nhiêu.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên khoanh tay nói:

– Đại ca chẳng nên nói chuyện này nữa. Tiểu đệ dù phải chịu bao nhiêu nỗi thống khổ cũng đành chịu đựng để bênh vực cho anh em đồng đạo trong võ lâm.

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Chẳng những thế mà thôi đâu!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca còn muốn tiểu đệ làm chi nữa?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều chịu về Cùng Gia Bang mà mưu việc lớn, hiền đệ cần khích động cho nàng dám cùng Cổn Long Vương giao chiến.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói:

– Vậy đứng trước người ngọc, hiền đệ phải nhẫn nại hơn nữa mà chịu đựng sự đau khổ dày vò.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về điểm này tiểu đệ e rằng khó lòng chịu nổi.

Đường Toàn nói:

– Dù sao hiền đệ cũng gắng mà chịu đựng, luôn luôn nghĩ đến ức triệu sinh linh. Cuộc yên nguy của họ buộc chặt với sức chịu đựng của hiền đệ. Vậy ráng mà quên những sự khổ não đó đi! Hỡi ơi! Hiền đệ nên nhớ lại câu tiểu huynh vừa nói lúc nãy: Con người có điều khiếm khuyết thì mới để lại được công nghiệp lớn lao cho thế gian.

Thượng Quan Kỳ rầu nét mặt nói:

– Tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Đường Toàn buông tiếng cười sang sảng nói:

– Đây là lần cuối cùng anh em mình ngồi đàm luận với nhau, hiền đệ còn có điều chi nan giải nên nói nốt đi.

Thượng Quan Kỳ gắng gượng nén cơn đau khổ miễn cưỡng vui tươi. Chàng

không nở lộ vẻ buồn rầu trước vẻ mặt cao hứng của Đường Toàn.

Vàng thái dương đã lặn non đoài. Đường Toàn trông rắng chiều đầy trời nói:

– Hiền đệ ơi! Con người ta khác nào rắng chiều trước lúc hoàng hôn, ngỡ rằng sáng sủa tươi đẹp nhưng nào có được bao lâu.

Đoạn ông từ từ cất bước đi.

Thượng Quan Kỳ theo sau Đường Toàn đi đến trước cửa viện sách. Đường Toàn bước vào trong viện, quay lại cười nói:

– Hiền đệ đừng vào nữa.

Thượng Quan Kỳ biết rằng Đường Toàn vào trong viện rồi, sau này chưa chắc còn được gặp mặt, bất giác đau lòng khôn tả, chàng buồn rầu nói:

– Hãy còn sớm, anh em nói chuyện lúc nữa được không?

Đường Toàn mỉm cười hỏi:

– Hiền đệ còn muốn nói điều chi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Vụ hai thiếu nữ áo đen vừa qua, đại ca chưa nói rõ. Tiểu đệ cảm thấy trách nhiệm trọng đại trong việc hộ vệ cho đại ca. Trong lòng còn điều lo lắng chưa yên, vạn nhất để xảy ra tai họa, tiểu đệ không kịp cứu viện, há chẳng mang hận suốt đời?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì chỉ trong vòng mười ngày thì Âu Dương bang chúa sẽ tới đây.

Ngừng một lát, tiên sinh lại nói tiếp:

– Tả, hữu nhị đồng tuy chưa gặp mặt chúng ta, nhưng tiểu huynh chắc rằng hai vị đó có trách nhiệm bảo vệ cho chúng ta. Ngoài ra, còn rất nhiều tay cao thủ Cùng Gia Bang hóa trang làm tiểu phu hay người săn bắn rải rác khắp bốn mặt sơn trang này. Hai thiếu nữ áo đen đó tất nhiên là thủ hạ của Tả, Hữu nhị đồng. Hai cô đó chẳng qua là người bị họ sai khiến mà thôi...

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi:

– Sao? Chẳng lẽ trong Cùng Gia Bang cũng có người ám toán đại ca ư?

Đường Toàn đáp:

– Khi nào Âu Dương bang chúa tới đây, sẽ điều tra ra manh mối vụ này. Tiểu huynh chẳng còn sống bao lâu nữa thì dù cho có người cố ý mưu hại, tiểu huynh cũng chẳng để vào lòng.

Thượng Quan Kỳ thở dài không nói nữa.

Đường Toàn từ từ đóng cửa viện lại, khẽ nói:

– Hiền đệ ơi! Bắt đầu từ đây hiền đệ đừng kinh động tiểu huynh nữa nhé!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Những đồ dùng của đại ca ăn uống thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu huynh đã trữ sẵn trong này rồi. Tiểu huynh tự nấu lấy mà ăn uống.

Hiền đệ tất phải nhọc lòng.

Thượng Quan Kỳ nhìn hai cánh cửa chấp tay xá dài, nói vọng vào:

– Xin đại ca bảo trọng thân thể. Tiểu đệ thường thường túc trực ở ngoài cửa này. Nếu có cần gì xin đại ca cứ gọi tiểu đệ.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng bên trong cài cửa rồi chàng lấy một cái ghế đặt trước cửa ngồi xuống.

Bốn ả nữ tỳ Liên, Lan, Cúc, Mai luân phiên nhau đưa cơm nước cho Thượng Quan Kỳ. Dường như chúng đã mất hết tính tình vui vẻ hoạt bát như lúc chàng mới đến. ả nào cũng lặng lẽ nghiêm nghị tựa hồ rất sợ hãi chàng.

Ba ngày trôi qua vùn vụt một cách yên lặng.

Đường Toàn ở trong thư viện cửa đóng then cài. Bên ngoài, suốt ngày đêm chỉ trông thấy ánh đèn đuốc trong viện sáng rực, ngoài ra không còn trông thấy gì nữa.

Thượng Quan Kỳ không dần nổi tính hiếu kỳ, bao ngày đi tuần bên ngoài cửa sổ, chàng lại ngấp ngó nhòm trộm để xem Đường Toàn ở bên trong làm gì. Nhưng cửa sổ đóng chặt lại che màn rất dày, bất luận người tinh mắt đến đâu cũng chẳng trông thấy gì bên trong, ngoại trừ ánh sáng của đèn lửa lọt ra.

Đến giữa trưa hôm thứ tư, Tuyết Mai lật đật chạy tới, đứng đằng xa thi lễ chào Thượng Quan Kỳ nói:

– Có người xin ra mắt Đường tiên sinh.

Mấy hôm nay Tuyết Mai đối với Thượng Quan Kỳ dường như xa cách nhau nhiều, không dám cười nói tự nhiên khi chàng mới đến.

Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy mấy hôm nay mình quá nghiêm khắc với bốn cô hầu hoa nhường nguyệt thẹn, chàng liền hỏi bằng một giọng rất ôn hòa:

– Ai đó cô nương.

Tuyết Mai lắc đầu đáp:

– Tiểu tỳ cũng không quen biết.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Đàn ông hay đàn bà?

Tuyết Mai đáp:

– Một trai, một gái.

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, bước ra ngoài cửa sảnh đường nói:

– Cô nương dẫn y vào đây gặp ta.

Tuyết Mai dạ một tiếng rồi trở gót đi ra.

Lát sau nàng dẫn khách vào.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thấy hai người theo sau Tuyết Mai. Chàng trai mới chừng mười lăm, mười sáu tuổi, còn cô gái mình mặc áo đen, mày thanh mắt sáng mặt hoa da phấn tuổi chừng mười tám, mười chín. Tay cầm một cái hộp ngọc sắc trắng, lưng giắt bảo kiếm.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến lời Đường Toàn nói: “Trong một nơi bí ẩn gần sơn trang này lẫn quất hai vị cao nhân là Tả, Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang...”.

Chàng cất tiếng hỏi:

– Quý tính các hạ là gì? Muốn kiếm ai ở đây?

Chú bé cặp mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ một lượt rồi đáp:

– Tại hạ muốn kiếm Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đường tiên sinh không thể tiếp khách được.

Chú bé quay lại nhìn thiếu nữ áo đen hỏi:

– Có phải người người đã nói đó là vị này không?

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp:

– Chính là người này.

Chú bé đeo kiếm đưa cặp mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi hỏi:

– Quý tính các hạ là gì?

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày đáp:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ.

Chú bé xoay tay sờ vào chuôi kiếm hỏi:

– Các hạ với Đường tiên sinh là chỗ thân thích thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đường tiên sinh là nghĩa huynh của tại hạ...

Ngừng một lát chàng hỏi tiếp:

– Các hạ là ai, hiện làm chức gì?

Chú bé đáp:

– Tả đồng Trương Phương là tại hạ...

Rồi gã lộ vẻ hoài nghi, hỏi lại Thượng Quan Kỳ:

– Chúng tôi dường như chưa gặp các hạ lần nào?

Thượng Quan Kỳ bảo:

– Tại hạ ở Cùng Gia Bang mới vào hàng tân khách.

Tả đồng Trương Phương tuy còn nhỏ tuổi mà xem cách xử sự đã có vẻ người lớn. Gã trầm ngâm hồi lâu, khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Tại hạ một là chưa nhận được lệnh Bang chúa, hai là chưa nhận được chỉ dụ của Đường tiên sinh, nên không thể nào tin lời các hạ được.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Tại hạ cũng thế. Tả, Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang tuy có địa vị quan trọng, nhưng tiếc rằng tại hạ chưa được gặp hai vị đó lần nào. Nay các hạ tự xưng là Tả Đồng Trương Phương, thật tình tại hạ cũng chưa tin hẳn.

Trương Phương đưa mắt nhìn nữ lang áo đen nói:

– Cô này đã gặp các hạ một lần, các hạ còn nhận được y không?

Thượng Quan Kỳ mắt vẫn nhìn thẳng, không ngó nữ lang áo đen, lạnh lùng hỏi:

– Các hạ có việc gì? Cứ nói với tại hạ cũng được. Đường tiên sinh đóng cửa viện để nghĩ kế hoạch lớn lao. E rằng trong vòng mười bữa nửa tháng, chưa thể tiếp kiến các hạ được.

Tả đồng Trương Phương nói:

– Các hạ đã không phải người Cùng Gia Bang, mà nói thế không sợ mang tiếng làm tân khách mà đoạt quyền chủ hay sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ vâng lời mời của Nghĩa huynh Đường Toàn đã hết sức vì tiên sinh giữ cho trọn vẹn những điều tư nghị, đừng nói là các hạ mà ngay đại giá Âu Dương bang chúa thân hành đến đây, cũng phải chờ cho hết kỳ hạn mới có thể vào ra mắt Nghĩa huynh được.

Tả Đồng Trương Phương biến sắc nói:

– Các hạ muốn nói thế nào thì nói, tại hạ cũng không thể tin lời.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sự thật là như vậy, các hạ không tin thì tại hạ cũng không làm thế nào được.

Tả Đồng Trương Phương rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh “soạt” một tiếng, nói:

– Không được gặp mặt Đường tiên sinh, tại hạ quyết không chịu thôi.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn gã, nghĩ thầm: “Té ra gã này cầm kiếm tay trái nên mang danh là Tả Đồng. Cử động trái với lẽ thường này, nếu không phải là

đạo tặc khinh đời thì cũng là tay đao để, mình không thể coi thường gã được”.

Nghĩ vậy Thượng Quan Kỳ ngẫm vận chân khí, chú ý đề phòng, chàng đồng dặc nói:

– Tại hạ tuy không phải là người Cùng Gia Bang song cùng Đường tiên sinh kết nghĩa thâm giao thì cùng với các hạ phỏng có khác chi người một nhà. Tội gì mà vì một vài câu nói đã sinh ra chuyện xích mích.

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Các hạ tuy đã sát hại người của tại hạ sai đem thuốc đến, nhưng nghĩ rằng đó chỉ là vì tấm lòng các hạ thiết tha cứu Đường tiên sinh, nên tại hạ không thể chấp trách..

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đêm hôm khuya khoắt, có người lạ vào phòng với điệu bộ khả nghi, vào địa vị các hạ chắc cũng không khỏi động thủ.

Trương Phương nói:

– Chính vì thế mà tại hạ bỏ qua không nhắc lại nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bữa nay đại giá đến đây có điều chi dạy bảo?

Trương Phương nói:

– Thật chẳng dám man trá, tiểu đệ vâng mật lệnh của Âu Dương bang chúa ở đây ngấm ngầm bảo vệ cho Đường tiên sinh đặng an toàn. Mấy bữa nay tiểu đệ ngấm ngầm theo dõi mà chẳng thấy Đường tiên sinh đâu, không thể yên lòng được. Vì tình thế bức bách, bất đắc dĩ tiểu đệ phải đến quấy nhiễu. Nếu không được thấy mặt Đường tiên sinh thì e rằng cục diện hôm nay sẽ có hậu quả tai hại.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Tại hạ đã trình bày thật với Trương huynh là Đường tiên sinh hiện đóng cửa viện không tiếp khách. Dù là Âu Dương bang chúa đại giá đến đây cũng không thể gặp được.

Trương Phương cười lạt nói:

– Tiểu đệ chỉ cần gặp tiên sinh được nghe người nói một câu là tiểu đệ lập tức phải tuân theo. Bằng không được gặp mặt người thì các hạ muốn nói thiên hô bách sát thế nào thì tiểu đệ cũng không tin được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu Trương huynh không tin thì tại hạ cũng không biết làm thế nào được.

Tả Đồng Trương Phương vung trường kiếm ra sáng loáng nói:

– Nếu tại hạ nhất định xin vào yết kiến thì sao?

Thượng Quan Kỳ chau mày lạnh lùng đáp:

– Tại hạ vì việc giữ gìn Đường tiên sinh mà đến đây, mong được Trương huynh đem lòng tín nhiệm.

Trương Phương lắc đầu nói:

– Cái đó thì xin các hạ thứ cho, tại hạ không thể vâng lệnh được.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, từ từ quay đi không thèm nói gì nữa.

Thái độ lạnh nhạt của Thượng Quan Kỳ khiến cho Trương Phương vô cùng hổ thẹn, lửa giận bốc lên ùn ùn, lớn tiếng quát lên:

– Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ quay lại cười hỏi:

– Các hạ làm chi vậy?

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Nếu các hạ không thuận cho thì cục diện hôm nay rất là nguy hiểm...

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Sao? Các hạ muốn đánh nhau chẳng?

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Vì trường hợp bất đắc dĩ, tại hạ xin lĩnh giáo một phen.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ từng nghe danh Tả Hữu Nhị Đồng ở Cùng Gia Bang đã lâu, chắc phải là những tay bản lĩnh tuyệt luân.

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Các hạ không tin thì hãy thử coi, hay là tại hạ chỉ có hư danh mà thôi.

Hai người lời qua tiếng lại gây nên xích mích không thể nào dàn xếp ổn thỏa được.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, ngấm ngấm vận động chân khí, cặp mắt loang loáng nhìn chòng chọc vào Tả đồng Trương Phương thủ thế phòng bị.

Trương Phương vung kiếm ra, lạnh lùng nói:

– Mời các hạ lấy binh khí ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin đón tiếp mấy chiêu bằng tay không.

Tả đồng Trương Phương tức giận nói:

– Thật là lời nói ngông cuồng!

Gã vung kiếm chém tạt ngang. Gã cầm kiếm tay trái nên đường kiếm đi khác thường khiến cho người ta có cảm giác là kiếm pháp của gã rất cao thâm.

Thượng Quan Kỳ tuy ngoài miệng nói bình tĩnh như không mà thật ra trong

bụng vẫn coi chừng không dám khinh địch. Chờ cho thế kiếm gần tới nơi, chàng lùi lại hai bước để tránh. Nhưng lùi lại tiến ngay, phóng chỉ theo thế “Họa Long Điểm Tinh” nhằm điểm vào cổ tay trái Trương Phương.

Tả đồng Trương Phương cả kinh, không ngờ đối phương kêu dừng đến thế, tay không mà dám xông thẳng vào không sợ hãi gì, quả đã tỏ ra coi thường mình. Gã nổi xung vung trường kiếm chém luôn ba nhát.

Chiêu này cực kỳ lợi hại, nhất là gã phóng kiếm bằng tay trái, ngược với đường lối thông thường khiến cho người ta càng khó đỡ.

Thượng Quan Kỳ bị Trương Phương ra kiếm chiêu trái ngược, phải lùi lại hai bước, trong lòng rất kinh hãi nghĩ thầm: “Kiếm pháp gã này quái ác độc địa. Mình phải đề khí phòng vệ cẩn thận mới được”. Chàng vận hết kinh lực vào hai tay, đánh vung ra.

Đòn này rất mãnh liệt, chưởng thế chưa đến nơi mà luồng kinh lực đã đánh mạnh ra.

Thượng Quan Kỳ thi triển chiêu thuật “Không Thủ Nhập Bạch Nhãn”, chỉ phóng chưởng đánh để phong tỏa thế kiếm của Trương Phương.

Trương Phương vừa vung kiếm đánh vừa nghĩ thầm: “Thằng cha này võ công quả là ghê gớm! Mình chưa từng gặp phải tay lợi hại thế này bao giờ. Chiến cuộc hôm nay mình khó lòng thắng nổi, nếu lấy một chọi một với đối phương. Cuộc chiến đấu còn kéo dài, tất mình sẽ bị thua. Chi bằng mình cho kêu Hữu đồng đến giúp sức”.

Nguyên Tả, Hữu nhị đồng hai người liên hiệp lại có một lối đánh khác thường. Một gã cầm kiếm tay trái, một gã cầm kiếm tay phải. Hai điểm tấn công phối hợp lại như một bức thành dày kín. Nếu hai người chỉ có một thì đường kiếm trống trải và kém mãnh liệt đi rất nhiều.

Nghĩ vậy, gã phóng luôn hai chiêu bắt buộc Thượng

Quan Kỳ phải lùi lại rồi bảo nữ lang áo đen:

– Gã này võ công ghê gớm lắm! Một mình ta không thể hạ nổi. Người đi mời ngay Lý gia đến đây!

Nữ lang áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp nghĩ thầm: “Một mình Tả đồng còn khó hạ, nếu thêm Hữu đồng nữa thì được thua chưa biết thế nào, có điều mình chắc chắn là vất vả cho mình. Âu là mình hạ gã này trước đi hay hơn”.

Nghĩ vậy, chàng vung cả hai chưởng ra đánh tới tấp. Chớp mắt bóng chưởng vun vút, chỉ phong vù vù, cố tiến chứ không chịu thoái.

Hai người chiến đấu một lúc, Thượng Quan Kỳ chiếm được thượng phong. Lối đánh trái chiều của Trương Phương đã thấy sơ hở mà Thượng Quan Kỳ uy thế mỗi lúc một mãnh liệt. Tả đồng Trương Phương kém thế, tay kiếm mỗi lúc một rời

racuse.

Nên biết rằng võ công Thượng Quan Kỳ không những đã liệt vào tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm mà chàng lại học được rất nhiều lối kỳ dị. Chàng đã đem bao nhiêu ngón sở trường của các phái chung đúc lại thành một thể kiếm thần diệu vô cùng, khiến đối phương không biết đâu mà lường.

Trương Phương cảm thấy tay kiếm của mình bị ánh chưởng của đối phương bao vây, không thi triển linh hoạt được, gã bất giác sinh ra hoang mang.

Thượng Quan Kỳ dần dần đã kiểm chế được toàn cuộc, chiếm hết ưu thế, nhưng chàng vẫn thản nhiên không có bụng giết người. Giả tử Trương Phương buông kiếm xuống nhận thua là xong ngay.

Ngờ đâu Tả đồng Trương Phương bị Thượng Quan Kỳ đánh dồn dập và bị hãm vào thế nguy, gã càng nổi hung, có ý muốn liều mạng. Gã quát một tiếng thật to, rồi thốt nhiên thế kiếm vun vút, ánh hào quang tỏa ra. Gã đánh ra ba chiêu, trông tựa hồ như một đóa hoa.

Thế công của gã đột nhiên trở nên ác liệt. Ánh hàn quang vừa lóe lên, mũi kiếm đã đâm toạc tay áo Thượng Quan Kỳ. Chàng bị thương ở ngoài da, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Thượng Quan Kỳ cảm giận cười lạt một tiếng, xông lại. Tay phải chàng ra chiêu “Lưu Tinh Yểm Nguyệt” để phong tỏa thế kiếm của đối phương, còn tay trái ra chiêu “Hỏa Trung Thủ Lật” ảo diệu dị thường, lại ra đòn rất mau, nắm được cổ tay trái Trương Phương: Năm ngón tay chàng bóp mạnh một cái.

Tả đồng Trương Phương thấy cổ tay trái tê nhức, kinh lực trong người mất hết, phải buông kiếm ra cho đối phương cướp lấy.

Thượng Quan Kỳ lại phóng chân trái ra đá mạnh một cái.

Tả đồng Trương Phương nhìn rõ Thượng Quan Kỳ phóng cước ra nhưng không tránh được. Gã bị trúng một cước vào đùi bên trái đánh “bình” một tiếng. Ngọn cước rất mạnh đá bay gã ra ngoài năm sáu thước.

Trương Phương chưa từng bị hại một cách nhục nhã như bữa nay bao giờ. Gã vừa đau đớn vừa căm tức, ngẩng mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi đứng phắt dậy nhảy xổ đến trước mặt chàng.

Thượng Quan Kỳ thấy gã vẻ mặt căm hờn, cặp mắt tròn xoe, trông phát khiếp. Chàng liền nhảy tránh sang bên nói:

– Thắng bại là việc thường của nhà binh. Trương huynh nổi nóng như vậy, định liều mạng hay sao?

Tả đồng Trương Phương quát lên:

– Bữa nay người không chết thì ta đành mất mạng.

Gã tung mình nhảy lên vung quyền đánh ra. Chân gã bị đau thành ra cử động chậm chạp.

Thượng Quan Kỳ khẽ né mình tránh khỏi. Chàng nói:

– Trương huynh bị trúng một cước thì tại hạ cũng bị Trương huynh chém trúng một kiếm, thế là hòa chứ có gì đâu!

Từ khi chàng đi theo Đường Toàn, tính người đã biến đổi được nhiều và trở nên bình tĩnh vững vàng. Chàng chỉ lo rằng cuộc động thủ này có thể đưa đến những hậu quả tai hại cho đại cuộc.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một bóng người chạy đến nhanh như chớp, cầm kiếm nơi tay phải và ăn mặc giống như Trương Phương, trạc tuổi và thân hình cũng tương tự như nhau.

Thượng Quan Kỳ không cần phải hỏi cũng biết ngay gã là Hữu đồng Cùng Gia Bang.

Gã chạy đến gần hai người thì dừng lại, rồi vừa nhăm đũa thế vừa bước lại bên Trương Phương, khẽ hỏi:

– Trương huynh thắng hay bại?

Thượng Quan Kỳ cướp lời:

– Chúng tôi ở vào tình thế không thua mà cũng không được. Trương huynh đâm tại hạ một kiếm thì tại hạ cũng đá trúng Trương huynh một cước.

Trương Phương khẽ thở dài đáp:

– Ta bị bại một cách cay đắng, vừa bị y đoạt mất khí giới lại bị đá ngã lăn xuống đất.

Hữu đồng đưa mắt nhìn cây trường kiếm trong tay Thượng Quan Kỳ hạ thấp giọng xuống khẽ nói với Trương Phương:

– Võ công đôi ta chỉ ngang nhau. Trương huynh không thắng được thì tiểu đệ tất cũng không hạ nổi y được. Chỉ còn có một cách may ra thủ thắng được là phối hợp tả, hữu song kiếm lại mà đánh. Nhưng tiếc rằng Trương huynh đã bị thương mà trong tay lại không còn kiếm.

Tả đồng Trương Phương sau khi động thủ với Thượng Quan Kỳ, biết võ công chàng còn hơn mình xa.

Lời Hữu đồng tuy có ý tự ti mặc cảm, song đó là sự thật. Gã trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

– Lý huynh nói phải đó. Lấy một chọi một thì chúng ta quyết không địch nổi y. Nếu muốn hạ y tất phải song kiếm hợp bích mới xong.

Tiểu đệ bị thương, dĩ nhiên là kém y nhiều. Thôi chúng ta đành dùng một thanh kiếm hợp sức đánh ra vậy.

Thượng Quan Kỳ thấy hai người thì thầm bàn nhau, biết là chúng thương lượng phương pháp đối phó với mình thì nghĩ thầm trong bụng: “Nếu quả hai gã phối hợp lại đánh mình, tất gây nên một cuộc ác chiến rất kịch liệt, rồi đưa đến

chỗ kẻ sống người chết”.

Bỗng thấy Hữu đồng thò tay vào gót giày rút ra một lưỡi trủy thủ để mình dùng và đưa trường kiếm cho Trương Phương, rồi cả hai gã sóng vai tiến ra.

Thượng Quan Kỳ thấy mắt hai gã dường như tóe lửa thì không khỏi khiếp sợ, nghĩ thầm: “Xem ra hai gã này nộ hỏa đã bốc lên, có ý liều mạng với ta”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tả Hữu nhị đồng đã xông lại đánh tới. Tả đồng Trương Phương ra chiêu trước. Gã vung trường kiếm nhắm đâm vào ngực Thượng Quan Kỳ. Hữu đồng cũng cầm trủy thủ phóng theo vào hạ bàn Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thấy hai người chia nhau ra đánh vào hai chỗ khiến cho đối phương khó lòng chống đỡ được. Chàng lập tức lùi lại bốn bước để tránh cả hai. Ngờ đâu Tả, Hữu nhị đồng từ nhỏ cùng ở với nhau không rời nửa bước. Hai gã võ công cơ trí cũng tương tự như nhau, chẳng khác chân với tay tâm linh thông cảm nhau. Lúc hai gã liên thủ đối địch không phóng ra những chiêu biến hóa vô cùng không ai ngờ tới.

Thượng Quan Kỳ hai chân vừa chắm đất, chưa kịp vung kiếm ra phản kích thì Hữu đồng đã tiến sát đến nơi, phóng nhanh lưỡi trủy thủ ra đâm. Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm: “Thân pháp gã này lạ quá!”.

Chàng liền bước tạt ngang sang bên hai bước để tránh lưỡi đao trủy thủ, toan vung trường kiếm ra phản kích.

Bỗng thấy kiếm của Tả đồng đâm tới đúng vị trí mình tránh sang. Thế kiếm phóng ra rất nhanh. Thượng Quan Kỳ chân phải chưa chắm đất, đã vội nhảy tung lên. Cây kiếm chàng đoạt được của Trương Phương cầm nơi tay phải vội phóng ra gạt đánh “Choang” một tiếng, hai thanh kiếm phạm nhau và đánh bật được thanh kiếm của Tả đồng.

Thượng Quan Kỳ vừa gạt được ngọn kiếm thì lưỡi đao trủy thủ của Hữu đồng lại phóng tới bên mình, nhằm ba chỗ đại huyết điểm vào.

Thượng Quan Kỳ nghiêng rặng ngửa người ra nằm ngã xuống đất mới tránh được đòn của Hữu đồng. Chàng lại vung kiếm ra chiêu “Pháp Luân Sử Chuyển”. Làn kiếm quang dày đặc như đám mây trắng đánh ra, bắt buộc Tả Hữu nhị đồng phải lùi lại.

Thượng Quan Kỳ đánh tiếp một chiêu “Hoạch Phân Âm Dương” gạt lưỡi trủy thủ của Hữu đồng rồi hít chân khí vào huyết đan điền tung mình nhảy lên băng ra xa tám chín thước, rồi hạ mình xuống, nói:

– Hai vị hãy khoan động thủ, tại hạ có lời thưa lại.

Tả đồng Trương Phương vung kiếm lên nói:

– Phải chăng các hạ tự biết không thể địch nổi rồi chẳng?

Thượng Quan Kỳ không để ý đến lời nói khiêu khích của Tả đồng, chàng

đáp:

– Võ công của hai vị rất cao cường, tại hạ đã lĩnh giáo như thế đã đủ. Chúng ta vốn không thù oán, tội gì mà liều mạng. Tại hạ muốn chúng ta dàn xếp với nhau là hơn.

Hữu đồng nói:

– Các hạ nói đi. Chúng tôi xin nghe.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đường tiên sinh quả đang đóng cửa thư viện, tại hạ không có cách nào đưa ra bằng chứng cụ thể là tiên sinh đang dựng đồ án, việc này có liên quan đến mệnh vận quý Bang cùng chính đốn lại võ lâm. Người dẫn đi dẫn lại tại hạ bất luận là ai cũng không được vào để quấy nhiễu. Dù là Âu Dương bang chúa đại giá tới đây cũng không thể đưa vào tiếp kiến.

Ngừng một lát chàng lại nói:

– Khi tại hạ đi hộ vệ Đường tiên sinh, chẳng những vì tiên sinh có lời mời mà cả Âu Dương bang chúa cũng khẩn khoản. Chúng tôi được võ tướng Quan Tam Thắng bên quý bang đưa tới đây.

Tả đồng Trương Phương lạnh lùng nói:

– Dù các hạ nói thế nào mặc lòng, chúng tôi không được gặp Đường tiên sinh thì không thể nào tin được.

Thượng Quan Kỳ hơi biến sắc, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Hai vị nhất định đòi gặp tiên sinh hay sao?

Tả đồng Trương Phương cương quyết nói:

– Nếu không được thấy mặt Đường tiên sinh thì hai bên chúng ta đây phải có một bên mất mạng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ một lát rồi nói:

– Thôi được! Hai vị nhất định đòi gặp Đường tiên sinh thì phải theo đúng lời tại hạ.

Trương Phương nói:

– Chúng tôi chỉ cần được nhìn thấy Đường tiên sinh vẫn bình yên thì bất luận điều gì cũng xin theo.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nào xin mời hai vị theo tôi.

Tả Hữu nhị đồng đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo sát Thượng Quan Kỳ.

o O o